

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
 Διὰ συνδρομῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
 τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
 ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
 Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
 Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Εἰς τὸν Σαμβιρζὸ ἐξεμυστηρεύετο πάσας αὐτῆς τὰς πικρίας καὶ τοὺς φόβους. (Σελ. 91).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἤρξατο τότε μετὰ πολλῆς ἐπιδειξίτης ἐξηγοῦσα τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τὴν ἀνάγκην, ἧτις τῇ ἐπεβάλετο ν' ἀποφασίσῃ τέλος καὶ ν' ἀποδεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὸν προτεινόμενον αὐτῇ σύζυγον. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλέον ἡ ἐκκρεμότης αὐτῆ.

Ἄλλως τε οἱ συχοὶ αὐτῆς περίπατοι εἰς Πενὸς ἐσχολιάζοντο.

Τὴν συνήντησαν πολλὰκις μετὰ τοῦ Κορρεντίνου· ἡ τοιαύτη δὲ οἰκειότης εὐλόγως ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ. Βεβαίως αὕτη οὐδεμίαν εἶχεν ὑπόνοιαν, ἔπρεπεν ὅμως νὰ μὴ περιφρονῆσῃ καὶ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ μαρκησία ὠμίλησε μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ περισκέψεως.

Οἰαδιῆποτε καὶ ἂν ἦσαν ἄλλως τε αἱ σκέψεις τῆς θυγατρὸς τῆς, αὕτη ὄφειλε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀδύνατον τοῦ ὑποθάψαι τοιοῦτους σκοποὺς ἀβεβαίους καὶ ἀπραγματοποιήτους.

Οὐδέποτε ἡ μαρκησία ἀνησύχησε διὰ τὰς βλέψεις τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἐγνώριζεν ὅτι θάσσον ἢ βράδιον ἡ Καικιλία θὰ ἐσκέπτετο ὀρθῶς.

Τέλος δὲ ἂν ἡ τοιαύτη τῆς θυγατρὸς τῆς ἀποτύφλωσις ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ, βεβαίως ὁ εἰς Ἐλβὲν ἐσκήψας κεραυνὸς θὰ τῇ ἦνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς.

Δὲν ἦτο τοῦτο προειδοποίησις τῆς Προνοίας;

Ἡ Καικιλία τέλος ὑπέλαθεν:

— Εἰλικρινῶς, μῆτέρ μου, ἂν ἡ Πρόνοια, ἡ τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου μας βεβαίως, πρὸς τὸ συμφέρον σας ἔφερε τὴν συνάντησιν ἐκείνην, τοῦτο ποσῶς δὲν εἶναι δίκαιον.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ δὲν ἐταράχθη, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ὑποστηρίζουσα τὴν ἰδέαν τῆς.

Ἐσκέπτετο σπουδαίως διὰ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἦτο βεβαία, ὅτι ὁ κόμης Ροζὲ δ' Ἀρβαρές, ἐν τῶν μεγαλειτέρων ὀνομάτων τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας, εἶχε τοιαῦτα προσόντα, ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῆ.

Τὰς πληροφορίας ταύτας ἔλαβεν εἰς Παρισίους ἐξ ἀσφαλῶς πηγῆς.

Ὁ κόμης εἶν' ἀληθὲς εἶχε παρασυρθῆ, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν νέων τοῦ αἰῶνός μας, ὑπὸ τῶν θεληγῆτρων τοῦ βίου.

Τὸ χαρτοπαίγιον ἦν δι' αὐτὸν καταστρεπτικόν. Εἶχεν ἀπωλέσει μέγα μέρος τῆς περιουσίας του καὶ χρέη διὰ νὰ πληρώσῃ. Ἄλλ' εἰς Σαίν-Ζιλδὰς ἢ εἰς τὰς γαίας αὐτῶν ἠδύνατο τὸ νεαρὸν ζεύγος φρονίμως βιοῦν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν καταστροφήν, περὶ ἧς οὐδὲ νὰ σκέπτονται ἔδει.

Ἄλλως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας τῆς Καικιλίας ὁ συμβολαιογράφος τῆς οικογενείας, ἄνθρωπος ἔντιμος καὶ προβλεπτικὸς, θὰ ἐλάμβανε τὰ δέοντα μέτρα.

Τὰ πάντα εἶχε προῖδει καὶ οὐδὲν θὰ ἀρίστο εἰς τὴν τύχην.

Ἴσως δὲ καλὸν ἦν, ὅτι ὁ κόμης πρὸ τοῦ γάμου του εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκούσαν πείραν τοῦ βίου.

Ὅσον διὰ τὸ ἄτομον τοῦ κόμητος οὐδὲν εἶχε τις νὰ εἴπῃ.

Ἦτο κομψὸς καὶ εὐγενὴς τὴν συμπεριφορὰν ἦτο εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ἔντιμος.

Ἐπόμενον ἦν λοιπὸν νὰ προσπαθῆσῃ πάσῃ δυνάμει, ὅπως ἡ προσφιλὴς αὐτῇ Καικιλία ὑποκύβει ὑπέικουσα τῷ ὀρθῷ λόγῳ.

Ὁ πατὴρ τοῦ κόμητος ἦτο καὶ οὗτος τύπος τιμιότητος. Εἶχε γνωρίσει αὐτὸν καὶ ἐκτιμῆσει τὴν ἀξίαν του. Ἡ μήτηρ του ἐπίσης ἦτο ὑπέροχος, ἀγία γυνή!

Ἄμα ὡς ἡ μαρκησία ἐτελείωσε τὸν λόγον αὐτῆς, ἡ Καικιλία ἠρώτησεν αὐτὴν:

— Ἄν ἐδεχόμεν τὸν σύζυγον αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς σας, μῆτέρ μου, χωρὶς νὰ το σκεφθῶ, μοὶ ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ ἦμαι εὐτυχῆς;

— Ἡ εὐτυχία, τέκνον μου, δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἄλλὰ τέλος ἡμευτυχίαν; Ἡσυχίαν ὁμοίαν ταύτης, τὴν ὁποίαν ἔχω ἐντεῦθεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα σας; Ἄπλην ἐλευθερίαν νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω, νὰ πράττω περὶ ἐμὲ τὸ καλὸν καὶ νὰ φαίνομαι καλὴ καὶ πρόθυμος εἰς τὰς πτωχάς;

— Ὁ κόμης εἶναι πολὺ εὐγενὴς, ὥστε δὲν θὰ ἀρνηθῇ τὰς νομίμους αὐτὰς ἐπιθυμίας σου. Σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι.

— Ὅθι δύναμαι νὰ διακίμνω ὅπου μοὶ ἀρέσκει, εἰς Σαίν-Ζιλδὰς ἂν θελήσω καὶ νὰ κρατήσω καὶ ὑπὲρ τὰς τῆς ἐκλογῆς μου;

— Βεβαίως· ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὐτά;

— Διότι, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ νεανὶς τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν μητέρα τῆς, φοβοῦμαι τὸ μέλλον· διότι, μῆ-

τέρ μου, ὁ γάμος μὲ τρομάζει· διότι ἡ καρδιά μου ἀπώθει τὸν σύζυγον, τὸν ὅποιον μοὶ προτείνετε· διότι ἔχω κακὰς προαισθήσεις· διότι διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἤθελα ν' ἀγαπήσω τὸν κόμητα καὶ δὲν δύναμαι. Ὅχι, δὲν δύναμαι.

— Ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων. Ὅταν ἐυμφύθην τὸν μαρκησίον δὲ Φοντερόζ, τὸν πατέρα σου, δὲν ἠθανόμην ἔρωτα δι' αὐτόν. Ἡ ἐνωσις μας ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Οἱ μεγάλοι ἔρωτες ὑπάρχουσι μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν νεανίδων. Οὗτοι συνεπάγονται καταστροφάς. Καικιλία, κόρη μου, πιστεύσον τὴν μητέρα σου. Ἄν ἡ καρδιά σου εἶναι ἐλευθέρη μὴ διατάξῃς. Γνωρίζω τὸν κόμητα. Αἱ ὁμολογίαι του εἰσὶν ἀληθεῖς. Ἡ περιουσία του κινδυνεύει· σὺ θὰ τὴν ἐπανορθώσῃς. Ὅθι σοὶ ὀφείλῃ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην. Τὸ ὄνομά του εἶναι ἀκηλίδωτον. Τὸ παρελθόν του εἶναι ἀμειπτον.

Ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς.

— Ἄλλὰ σοὶ εἶπα, ἂν ἡ καρδιά σου ἦναι ἐλευθέρη, ἐπανελάβην ἀσπαζομένη τὴν χρυσοειδῆ κόμην τῆς Καικιλίας. Εἶναι;

— Ναί, εἶπε σταθερῶς ἡ νεανὶς. Ἐν τούτοις δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω. Εἶχον ἰδέαν τινὰ χιμαιρικὴν. Ἠλπίζα, ὅτι θὰ ἐνώσω δύο οικογενείας ἐχθράς. Ἦθελα νὰ ἐπανορθώσω αὐτοὺς τοὺς Κεραναῖ, τῶν ὁποίων τὸ ἔνδοξον ὄνομα μοὶ ἐφαίνετο ἐπίσης ἀκηλίδωτον. Ἀπέβλεπα εἰς τὸν Κορρεντίνον· διατί νὰ σὰς τὸ κρύψω; Εἶναι τύπος ἀληθοῦς εὐγενοῦς. Τί θέλετε, μῆτέρ μου, εἶναι τόσοσιν διαφορετικὸς τῶν περιστοιχούντων ἡμᾶς, ὥστε μοὶ ἐνεποίησεν αἰσθησὴν ἢ ἀξιοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος συμπεριφορὰ του. Μὴ φοβῆσθε τίποτε! Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Μαριάννας καὶ αἱ ἰδικαί σας μὲ ἔκαμαν νὰ ὀπισθοδρομήσω. Τετέλεσται. Δὲν πρέπει νὰ τον ἀγαπῶ. Μόνον νὰ τοὺς πλουτίσωμεν δυνάμεθα. Μοὶ τὸ ὑπεσχέθητε.

Καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας:

— Τὸ θέλετε, δὲν ἔχει οὕτως;

— Βεβαίως. Ἄλλως τε εἶσαι ἐλευθέρη νὰ πράξῃς ὅ,τι θέλεις καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου

— Ναί, ἀκόμη ἐλευθέρη. Ὅθι ἦναι ἡ τελευταία πράξις τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ θυσιάσω.

Μειδίμα θριάμβου ἀδιόρατον, διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς μαρκησίας.

— Ἄλλ' οὐδὲν ἀπαιτῶ, τέκνον μου, ὑπέλαθεν. Ἐκπληρῶ τὸ καθήκον μου ὡς μήτηρ. Σὲ συμβουλεύω. Σὺ θὰ ἀποφασίσῃς. Ἀπαγε τοῦ νὰ σὲ ἐξαναγκάσω.

— Ναί, ὁ γάμος αὐτὸς σὰς ἀρέσκει.

— Τὸ ὁμολογῶ. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ πράξῃς ὅ,τι θέλω.

Ἡ Καικιλία ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἡ φίλη τῆς Βέρθα τὴν αὐτὴν τῇ εἶχε

δώσει συμβουλήν. Εἶχε ἄρα γε δίκαιον αὐτῆ ἐναντίον ὄλων ;

Ἐφρατάσθη πρὸς στιγμήν τὸ διαλυόμενον ἤδη ὄνειρόν της.

Ἀνελογίσθη τὸν Κορεντινον καὶ ἡ καρδία της συνετρίβη.

— Ἄ ! ἐσκέφθη, αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ βίος μου ;

Ἡ μαρκησία ἀνέμενον.

Ἠννόησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἐδίκαζε ἐν ἀγωνίᾳ φοβερᾷ διατελοῦσα.

— Καικιλία, εἶπεν, ὁ κύριος δ' Ἀλβαρὲς θ' ἀπεσύρετο ἐνώπιον τῆς πληξιάσης ἡμᾶς αἰσχύνης. Διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἀπεχθάνομαι, εἶναι συγγενεῖς μας. Ὁ Ραζὲ ἔχει τὴν εὐγένειαν νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸν λόγον του. Διὰ τοῦτο ἤλθα πρὸς σέ. Ἀποφάσισον περὶ τῆς τύχης μας ἐλευθέρως, ἄνευ ὑστεροβουλίας. Τί νὰ τῷ ἀπαντήσω ;

Ἡγέρθη ἐννοοῦσα ὅτι ἡ ὥρα ἦν ἀποφασιστικῆ.

— Εἴπατε αὐτῷ, μῆτέρ μου, ἐψιθύρουν ἡ Καικιλία φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι θὰ γείνω σύζυγός του.

ΙΑ'.

Ἀνταπόκρισις.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα.

Μετὰ τὴν θυσίαν ταύτην εἶχεν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη.

Αἱ συγκινήσεις ἄλλως τε τῆς νυκτὸς εἶχον κατασυντρίψει αὐτήν.

Ἄμα ἡ μαρκησία ἀπῆλθε τοῦ δωματίου της, αὐτὴ ἔμενον ἀκίνητος οὐδὲν ἀνκλογιζομένη, ὡς εἰ εἶχε πληγῆ ὑπὸ πλήξεως βιαίας, προσπαθοῦσα ν' ἀποδιώξῃ τὰς εἰδεχθεῖς εἰκόνας, ἅς ἐνώπιόν της ἔβλεπε, πειρωμένη νὰ διακόψῃ πρὸς στιγμήν τὴν ζωὴν της, ἵνα οὕτως ἐξαλείψῃ τὸ παρελθὸν καὶ λησμονήσῃ τὸ μέλλον.

Τέλος ἀπεκοιμήθη πάλιν ὑπὸν βαθύν μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, εἰς ὃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰσῆρχετο ἡ Σωσάνη ἀναμεινουσα νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ κυρία αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦ πύργου ἐστιατρείῳ οἱ συνδικαιτυμόνες τῆς μαρκησίας κατεῖχοντο ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων.

Ὁ στρατηγὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσαγηνεύετο ἐκ τῶν θελημάτων της δεσποινίδος Σιμωνῆ.

Ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ νεᾶνις ἠννόει ὅτι τὸ μέλλον αὐτῆς ἦν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παρῆλικος τούτου προστάτου, διὰ τοῦτο δὲ παρετῆρει αὐτὸν διὰ βλεμμάτων πλήρων τρυφερότητος.

Ὁ στρατηγὸς ἦν πλούσιος, ἀρκούντως εὐγενὴς τοὺς τρόπους καὶ περιποιητικὸς πρὸς τὰς κυρίας.

Πρὸ τῆς ἀρίξεως αὐτοῦ εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ἡ παιδαγωγὸς ἐνόμιζεν ἑαυτὴν διωχομένην ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ὑποτασσομένην ταῖς ἀπαιτήσεσι τῆς μαρκησίας μὴ τολ-

μῶσα ν' ἀντιστῆ αὐτῇ οὐδὲ κἂν νὰ παραπονεθῆ.

Εἰς τὸν Σαμβερζὸ ἐξεμυστηρεύετο πάσας αὐτῆς τὰς πικρίας καὶ τοὺς φόβους.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη, ὡς αἱ πλείεσται τῶν παιδαγωγῶν, διετέλει ἐν ἀπέλπιδι κταστώσει, εὗρισκε δ' ἐν τῷ γεγηρακῶτι στρατηγῷ ἄγκυραν σωτηρίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΚΔ'

Τέτοιο ὁ καταραμένος Γάνος τέλος ἔλαβε. Πάντα ἡ θεία δικαιοσύνη εἶναι κοντά, ὅταν κανεὶς νομίξῃ Πῶς εἶναι μακροσμένη
(MORGANTE MAGGIORE.)

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαμφρέδου ἦτο τὸ βασιλικὸν στέμμα. — Ἄν ἦτο πύρινος στέφανος δὲν θὰ ἐπροξένοι αὐτῷ τόσον ἄλγος. Οἱ κρόταφοὶ του ἤλγουν σποδρῶς, ὡσεὶ λεπίς ἐγχειριδίου εἶχε διαπεράσῃ αὐτούς. Αἱ ἴνες τοῦ ἐγκεφάλου του ἐτανύοντο, ὡσεὶ φλεγόμεναι, προξενούσαι αὐτῷ ἀνεκφράστους ἀλγηδόνας...

Καὶ ὅμως ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὑπερηφάνως, ὡς ἐν ἡμέρᾳ θριάμβου, δεικνύων, ὅτι ἡ ὑπερηφάνια δὲν θὰ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν εἰμὴ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ θάνατος θὰ ἀνεπετάννεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν σημαίαν τῆς καταστροφῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ εἰθισμένοι ἵνα ἀγρυπνώσι τὴν νύκτα ἐκ φόβου καὶ νὰ ὑπνώττωσι ὑπνοῦς πλήρους τρόμου· οἱ προσηλωμένοι συχνάκις πρὸς διεύθυνσιν, ἦτις οὐτε εἰς τὴν γῆν, οὐτε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνῆκον, ὡσεὶ ἐθεῶντο τὰ ἀγμάτα τῶν καταχθονίων πνευμάτων, ἅτινα ἡ δεισιδαιμονία καὶ οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως ἐτοποθέτησαν ἐν τῷ ἀέρι, ὑπὸ τὸν κύκλον, ὃν περιγράφει ἡ Σελήνη· οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, λέγω, ἐξηκόντιζον τοιαύτην λάμψιν, ὥστε πολὺ τολμηρὸς θὰ ἦτο ὅστις ἐτόλμα ν' ἀτενίσῃ αὐτοὺς καὶ δεῦτερον.

Ἀπειράριθμοὶ φλέβες κυαναὶ καὶ αἵματόχρους, ἀρχόμεναι ὑπὸ τὰ βλέφαρα καὶ κατευθυνόμεναι πρὸς τὰς κόρας, ἀπώλυντο ἐν τῷ λευκῷ, ἐξέχοντι κατὰ φρικτὸν τρόπον, ὡσεὶ ἐσωτερικόν τι πάθος εἶχεν ἐξαναγκάσῃ αὐτὸ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μετώπου, καὶ ἐκεῖνο ἀντέσχε καὶ ὑπερίσχυσε, θριαμβεύσαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ μεγάλης βλάβης, καὶ μεῖναν κατὰ τὸ ἦμισυ σχεδὸν ἐκτὸς τῶν βλεφάρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν βεβαίως φοβεροί. . . . Εἶχον ἰδῆ πᾶν ὅ,τι ἀπαισιώτατον δύναται νὰ

φαντασθῆ ἐξημμένη φαντασία, καὶ ἔκτοτε ἠδύναντο ν' ἀτενίσωσι, χωρὶς νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, καὶ αὐτὰς τὰς βασάνους τῶν κολασμένων.

Τὸ πλῆθος ἐψιθύριζεν, ὅτι ἐξήρχοντο αὐτῶν ἀκτίνες φοβερώτεροι ἔτι ἐκείνων, ἅς ἐσκόρπιζεν ὁ ἐξαφανισθεὶς κομήτης, καὶ ὤμνουν, ὅτι αἱ ἀκτίνες ἐκεῖναι ἐφλεγον τὰς σάρκας, ἐφ' ὧν οἱ ἐξακοντίζοντες αὐτὰς ὀφθαλμοὶ προσηλοῦντο.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο λευκὸν καὶ τὰ χεῖλη του ἐμειδίων—γελαῖ ἡ μωρία, διότι ἄγνοεὶ νὰ κλαίῃ—γελαῖ ἡ ἀπελπισία, διότι δὲν δύναται νὰ κλαίῃ.

Ὁ δὲ Μαμφρέδης δὲν ἐμειδία βεβαίως ἐκ χαρᾶς.

Ἄν ὅμως ὁ Παντοδύναμος εἶχεν ἀφαιρέσῃ αὐτῷ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἀγνοοῦμεν—ἡ ἐπιστήμη τῆς κόνεως δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ διακρίνῃ τὰ σημεῖα τοῦ πάθους.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Μαμφρέδης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς βασιλικῆς πολυτελείας. Χρυσοποικιλτος καὶ πλήρης ἀδαμάντων πορφύρα ἐκάλυπτε μέρος τοῦ σώματός του. Ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ σκήπτρον, καὶ εἶχε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ ἀετοῦ, ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἄν ἔπραττε τοῦτο, ὅπως κωλύσῃ τὴν πτῆσίν του, ἔπραττεν αὐτὸ ματαίως. . .

Ἦτο γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ, καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀμειλίχτου, οὔτε ἀπειλή, οὔτε παράκλησις μεταβάλλουσιν, ὅτι ὁ τῆς Σοηθίας ἀετὸς ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ παντὸς τὴν γῆν τῆς Νεαπόλεως.

Δεξιόθεν τοῦ βασιλέως ἐκάθητο ὁ κόμης Ρινάλδος τῆς Καζέρτας, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀκουίνου, μέγας κοντόσταυλος τοῦ στέμματος.

Ἄνωθι τῆς ἔδρας αὐτοῦ ἦτο ἡ ἀσπίς του φέρουσα τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου του, ἅτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν τρεῖς ἐρυθραὶ καὶ τρεῖς χρυσαὶ ταινίαι, πίπτουσαι καθέτως, διηρημέναι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ εἰς τέσσαρα μέρη, μετὰ λέοντος ἀναρριχωμένου ἐξ ἀργύρου μὲν ἐν πεδίῳ ἐρυθρῷ κατὰ τὸ ἄνω ἦμισυ, ἐρυθροῦ δὲ ἐν πεδίῳ ἀργυρῷ κατὰ τὸ ἔσπερον. Ἐφερε μανδύαν ἐκ πορφύρας μεθ' ὑποράμματος ἐκ δέρματος λευκοῦκτιδος, ἐπὶ κεφαλῆς σκουφὸν ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὸ βασιλικὸν ξίφος, ἐμβλημα τοῦ ἀξιώματός του.

Λησμονῶν καὶ τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτόν, καὶ ἑαυτὸν ἔτι, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδου, κατασκοπεύων τὸ ἄλγος του.

Ἄν ἔχαιρεν, ἢ ἂν ἀπηλπίζετο ἐπὶ τῇ εὐσταθείᾳ τοῦ βασιλέως, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, διότι ἦτο ἀκίνητος ὡς πτώμα. Ἀριστερόθεν τοῦ βασιλέως, ἐκάθητο πρῶτος ὁ Ἰορδάνης Λάνσιος, ἐξαδελφὸς τοῦ Μαμφρέδου. Περιεβάλλετο καὶ οὗτος πορφύραν. Παρὰ τὰ σύμβολα αὐτοῦ—ἅτινα ἦσαν : μέλας λέων ἐν πεδίῳ χρυσοῦ καὶ ἐρυθρὰ, ἦν εἶχον οἱ κόμητες Λάνσιος, ὡς ἀπόγονοι τῶν δουκῶν τῆς Βαυαρίας,—ἦτο ἡ

σημαία της δικαιοσύνης, ἥτις κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ἀνεπετάννυτο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων, ὅτε ἀνθρωπος κατεδικάζετο εἰς θάνατον. Δεξιόθεν, μετὰ τὸν κοντόσταυλον, ἦτο ἡ ἔδρα τοῦ μεγάλου ναυάρχου, μένουσα κενή, διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶχεν ἀπονεμηθῆ εἰς τὸν Μαρῖνον Καπέσην, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κορράδου διώκουν τότε τὴν Σικελίαν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὁμῶς τῆς ἔδρας ἦσαν ἀπεικονισμένα τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου του, καὶ ὁ φανός, τὸ σύμβολον τοῦ ἀξιώματός του. Ἀριστερόθεν τοῦ βασιλέως, μετὰ τὸν Λάνσιαν, ἐκάθητο δεύτερος ὁ Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας, μέγας θησαυροφύλαξ, περιβεβλημένος ἐπίσης πορφύραν καὶ φέρων τὰς χρυσὰς κλεῖς ἐν τῇ ζώνῃ. Ἐρριπτε περίξ αὐτοῦ ὑποπτα βλέμματα, καὶ παρετήρει ταῦτοχρόνως κεφαλὰς, χεῖρας καὶ στήθη. Ὅπου ἦσαν ἐν πυκνῇ γραμμῇ πολλοὶ ἰππῶται, ἡ δὲν παρετήρει, ἡ ἐν μόνον βλέμμα ἔρριπτε. Πᾶσαν αὐτοῦ φροντίδα κατέβαλλε νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν κεφαλῶν, ὅπου τὸ πλῆθος δὲν ἦτο πυκνόν, τοὺς μακρὰν ἰσταμένους καὶ τοὺς ἦσσαν ὑπὸ τοῦ φωτός φωτιζομένους. Μετ' αὐτόν, ἐκάθητο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στέμματος, κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον : ὁ μέγας πρωτονοτάριος, ὅστις ἐλάμβανε τὰς ἀναφορὰς καὶ συνέταττε τὰς ἀποφάσεις τοῦ βασιλέως· τρίτος πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ βασιλέως, ὁ Ἰωάννης Ἀλίφης, μέγας καγκελλάριος, πρόεδρος ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τοῦ βασιλείου καὶ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ βασιλέως· τρίτος πρὸς τὰ ἀριστερά, μετὰ τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ὁ Κορράδος Περλιόνου Βενιγκάζας· τελευταῖος δὲ ὁ μέγας θαλαμηπόλος, φέρων κεφαλὴν ἀγριοχοίρου κεντημένην ἐπὶ τοῦ ἐκ πορφύρας μανδύου του, ἐκάθητο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως. Οὗτος, ἂν μὴ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἐκαλεῖτο Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος, θεῖος τοῦ Νατάλε ἐκείνου, ὅστις βραδύτερον συνετέλεσε τὸσον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συνωμοσίας τοῦ Σικελικοῦ Ἐσπερινοῦ. Μετὰ τοὺς κυριωτέρους τούτους ἀξιωματικούς τοῦ στέμματος, ἦσαν τὸ πλῆθος τῶν εὐγενῶν, οὐχὶ φύρδην-μῖγδην, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀξίωμα τῶν ἐδρῶν των. Αἱ ἔδραι δὲ αὐταί, ἂν τις ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τί ἦσαν, ἦσαν εὐρύταται στοαὶ ἀνοικταί, ἐνθα πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ βαρόνοι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν συνεκαλοῦντο ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, ἡ καὶ πρὸς διασκέδασιν. Ὅτε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας κατήλθεν εἰς Ἰταλίαν, πρὸς κατάκτησιν τοῦ βασιλείου αἱ ἔδραι αὐταὶ ἦσαν ἐν συνόλῳ εἴκοσι ἐννέα. Ἐξ ἀνώτεραι καὶ εἰκοσιτρεῖς κατώτεραι. Πρώτη κατὰ τὸ προνόμιον ἦτο ἡ Καπουάνα, καλουμένη οὕτω, διότι ἦτο παρὰ τὰ ἀνάκτορα, δευτέρα ἡ τοῦ Νεΐλου, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐξ ἀρχαίου ἀγάλματος τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅπερ εἶχον τοποθετήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς στοᾶς· τρίτη, ἡ τῆς Ἀγχόνης, διότι παρ' αὐτὴν ἦσαν αἱ ἀγχόναι· τετάρτη, ἡ τοῦ Ὄρου, διότι

κατεῖχε τὸ ὑψηλότερον τῆς πόλεως μέρος... Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ἐδρῶν, κατετάσσοντο καὶ ἡ τῆς Πύλης καὶ ἡ τῆς Νέας Πύλης... τῶν δὲ λοιπῶν ἀγνοοῦνται τὰ ὀνόματα. Θαυμασίον θέαμα ἀπετέλουν αἱ βαρύτεροι περιβολαί, τὰ χρυσοποίκιλα ἐπιχιτώνια, οἱ μανδύαι—ὧν οἱ μὲν εἶχον ὑπόρραμμα ἐκ δέρματος σιβηρικοῦ σκίουρου, οἱ δὲ ἐκ λεπτοτάτου πρασίνου ἐρυθροῦ ἢ ροδόχρου μεταξωτοῦ. Τὰ χρονικὰ ἀναφέρουσι καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη ἱματισμοῦ, ὧν ὁμῶς ἀγνοεῖται τὸ σχῆμα. Θαυμάσια ἦσαν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, ἅτινα ἔφερον, αἱ δὲ ἀλύσεις καὶ αἱ χρυσαὶ καὶ ἀργυραὶ ζῶναι, ἐπεξεργασμένοι διὰ τῆς μεγαλειτέρας τελειότητος, ἦν ἡδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἡ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τέχνη, καὶ ἀδαμαντοστόλιστοι, εἶχον μυθώδη ἀξίαν. Τινὲς αὐτῶν ἐτιμῶντο ἀντὶ χιλίων καὶ ἐπέκεινα οὐγγιῶν. Ἀλλὰ τὸ θαυμασιώτερον ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα ἀπόλυτος σιγή, ἐν μέσῳ τόσοσ πλῆθους, ἀπὸ φύσεως φλυαρωτάτου. Οἱ ἐκεῖ συνηθροισμένοι ἐφαίνοντο σκιαὶ νεκρῶν, ἐξαναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἐξορκισμοῦ γόητος νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποσυντεθῆ τὰ πτώματά των.

Ἐνῶ οἱ συγκληθέντες ἔμενον οὕτως ἐν τῇ ἀγωνιώδῃ προσδοκίᾳ ἐκτάκτων γεγονότων, αἴφνης θύρα τις ἠνεώχθη καὶ δύο κληρικοὶ εἰσῆλθον φέροντες βωμόν, καθ' ἃ λέγει τὸ χρονικόν, ἐκ ζύλου· ἀλλ' ἡμεῖς εὐρομεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι βωμοὶ, ἐπιτρεπόμενοι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν καταδιώξεων τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Κωνσταντίνου, κατηργήθησαν ἐπισήμως τῷ 517 σωτηρίῳ ἔτει, ὑπὸ τινος συνόδου ἐν Γαλλίᾳ, ἥτις θέλουσα νὰ θεσπίσῃ πολλὰ πράγματα διαφόρως, ἡ ὡς ἐκανόνιζεν ἡ ἐκκλησία, περιέλαβεν ἐν αὐτοῖς καὶ τοὺς βωμούς.

Οἱ κληρικοὶ, φθάσαντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ τὸν βωμόν, ἔθεσαν ἐπ' αὐτοῦ ἀργυροῦν Ἐσταυρωμένον, ἤναψαν δύο κηρία καὶ ἐξῆλθον ἄφωνοι, ὡς εἶχον εἰσέλθῃ.

Ὁ Μαμφρέδης, μετὰ τινὰ λεπτά, ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ τοῦ θρόνου, ἀλλ' ἐφάνη ὅτι δὲν ἡδυνήθη... ἀπεπειράθη αὐθις... ματαίως!... Ἐπὶ τέλους, ὑπέρτατον καταβαλὼν ἄγωνα, ἠγέρθη... κατήλθε... καὶ ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ... Ἐθετο ἐπ' αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον, τὸ στέμμα καὶ τὴν χλαμύδα... Εἶτα τείνας τὴν δεξιὰν γυμνὴν πρὸς τοὺς βαρόνους ἀνέκραξεν :

— Ἡμεῖς δὲν θέλομεν αἶμα... δὲν θέλομεν τὸ αἰσχός σας... παύσατε ζητοῦντες διὰ τῆς προδοσίας νὰ ρίψῃτε ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θρόνου... Δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε... Τῇ ἐλευθερᾷ καὶ καθολικῇ ὑμῶν συγκαταθέσει ἀνεδέχθημεν τὸ στέμμα τοῦτο καὶ τὸ σκῆπτρον τοῦτο, ἐν Μονρεάλε... Αὐθορμήτως δὲ νῦν ἀποδίδομεν ὑμῖν ταῦτα ἐν Βενεβέντῳ... Εἶθε ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον προσκαλεῖτε νὰ μᾶς διαδεχθῇ, νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι ἡμεῖς ἠθέλησαμεν νὰ πράξωμεν... Εἶθε αἱ ἀρεταὶ του νὰ ἦναι τοιαῦται, ὅστε νὰ εὐλογῆσῃτε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, μεταβαλόντες πύ-

στιν, ὡς ὑπέρτατον ὑμῶν ἀγαθὸν ἐνομίσατε τὴν πτώσιν τοῦ ἀρχαίου ὑμῶν κυρίου.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει λαλῶν συγκεκινημένος, ἂν μὴ οἱ βαρόνοι, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, ἔσυρον τὰ ξίφη καὶ ὄρωμον κραυγάζοντες :
— Θάνατος εἰς τοὺς προδότας !... ποῦ εἶναι οἱ προδόται; ...

Καὶ οἱ μάλλον τῶν ἄλλων ὠρούμενοι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῖ τῶν προδοτῶν... Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας ἐκινδύνευσε ν' ἀπολέσῃ τὴν φωνὴν ἐκ τῶν κραυγῶν...

Ὁ Ρινάλδος τῆς Καζέρτας ὕψωσε τὸ ξίφος· ἀλλὰ συνελθὼν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεώς του καὶ ἰδὼν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ οὐχὶ νὰ τραυματίσῃ τὸν βασιλέα, ἐταπεινώσεν αὐτό, ψιθυρίσας ἐν στεναγμῷ :

— Οὐπὼ καιρός !

Ὁ εὐγενὴς Μαμφρέδης, ἀντιτασσόμενος κατὰ τῶν οὕτω κραυγάζοντων, ἐφώνει :

— Δὲν θέλομεν αἶμα !... Ἐστὼ αὕτη ἡ τελευταία ἡμῶν διαταγή !...

Τότε οἱ βαρόνοι, ἀγνοοῦντες τί νὰ κραυγᾶσιν, εἶπον :

— Ἀναλάβετε, βασιλεῦ, τὸ στέμμα, τὸ ὅποιον σὰς ἐδώσαμεν. Ὁ θυσιάσωμεν τὴν ζώην μας, ὅπως διατηρήσωμεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

— Τώρα, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης, τὸ στέμμα τῆς Σικελίας, ἀντὶ στέμματος δόξης, εἶναι μάλλον ἀκάνθινον. Καὶ ὁμῶς δὲν ἀρνούμεθα αὐτό, ἂν καὶ ὑμεῖς συμμετάσχῃτε τῶν πρὸς διατήρησίν του κινδύνων, διότι μόνοι δὲν ἀρκοῦμεν πρὸς τοῦτο... ἂς ἀνανεωθῇ λοιπὸν νῦν ὁ ἀρχαῖος ὄρκος. Οὗτος εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Χριστός, ὁ ὅποιος ἤκουσε τοὺς ὄρκους σας... τοῦτο δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθέσατε τὰς χεῖρας σας... Ὁρκισθητε.

Ἄν τις, γινώσκων τὰ τοῦ κόσμου, ἠρώτα πῶς ὁ Μαμφρέδης, ὅστις καὶ ἀπὸ φύσεως καὶ ἐκ πείρας ἐδυσπίστει λίαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐβασίσθη τόσοσ ἐπιπολαίως ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ ἐπίστευσεν ὅτι λόγοι τινὲς ἀπαγγελλόμενοι ἐνώπιον εἰκόνας Ἰσχυον ν' ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τῆς προδοσίας ψυχὰς, αἰτινες ἔπαυσαν οὕσαι ἀθῶσαι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν συνέλαβον τὴν τῆς προδοσίας ἰδέαν, — παρακαλοῦμεν αὐτόν νὰ σκεφθῇ ὅτι, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου, οἱ καιροὶ ἦσαν τότε τοιοῦτοι, ὅστε κινδυνώδης ἦτο αὐτῷ ἢ μὴ χύσις τοῦ αἵματος, καὶ κινδυνωδεστέρα ἔτι ἡ χύσις. Ἐβλεπε καὶ ἐκεῖνος τὸ ἀνίσχυρον τοῦ μέσου, ὅπερ ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν· ἀλλ' εἶχε σκεφθῆ καὶ περὶ τῶν ἐπιβλαβῶν ἀποτελεσμάτων ἐκείνου, τὸ ὅποιον δὲν μετεχειρίζετο.

Δὲν ἀπετροπιάζετο τὰς ἐκδικήσεις ἀπειναντίας ἐπὶ αὐτάς, ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος... ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν ἐν ταῖς οἰκογενείαις τῶν προδοτῶν εἶχε φίλον τινὰ ἔτι, θὰ ἔχανε καὶ τοῦτον τιμωρῶν τὸν συγγενῆ του... καὶ εἶχε μεγίστην χρεῖαν φίλων... διότι ἔχθρους εἶχε περισσοτέρους τοῦ δέοντος.

Ἐσκέπτετο δὲ ἐνδομύχως, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς καταιγίδος, νὰ κατηγορήσῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ διὰ τῆς δικαιοσύνης, τοὺς δὲ ὀλίγους, οἵτινες εἰς τὸ πείσμα του ἤθελον μείνῃ ἀκηλίδωτοι, νὰ καταστρέψῃ διὰ τοῦ δηλητηρίου.

Ὅ,τι δὲ ἔπραττε τότε δὲν ἦτο ἐκλογὴ, καὶ ἀφοῦ ἐνήργει κατ' ἀνάγκην ἐπαρηγορεῖτο ἀναλογιζόμενος τὴν εὐτυχίαν ἔκβασιν καὶ ἐνθουσιάζομενος ὅτι ὁ Φίλιππος Αὐγουστος εἰς τὸ αὐτὸ περίπου μέσον προσέφυγε, πρὸ τῆς μάχης τῆς Βουβίνης, ὅπως στηρίξῃ τὴν κλονουμένην πίστιν τῶν Γάλλων βαρόνων.

Καὶ ἐν ἐποχῇ νεωτέρᾳ, ἡ Μαρία Θηρεσία, ἡ γενναία αὐτοκράτειρα, ἰδοῦσα τὰ τοῦ βασιλείου ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, ἐξήγειρε τὴν ἀνδρείαν τῶν Οὐγγῶν διὰ τοιούτου τινὸς τεχνάσματος καὶ κατίσχυσε τῶν ἐχθρῶν τῆς ...

Καὶ πολλοὶ ἄλλοι βασιλεῖς τε καὶ στρατηγοὶ ἐποίησαντο χρῆσιν τοιούτων τεχνασμάτων, καὶ ἐπέτυχον... Πολλοὶ δὲ ἀπέτυχον... καὶ ὁ Μαμφρέδης ὑπῆρξεν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ὑπαγορευσασαν τὸ τεχνάσμα σκέψιν... διότι εἶναι μωρὸν νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῆς ἐκβάσεως... ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἣτις ἀποτελουμένη ἐξ ἀντιφάσεων δὲν ἐπιτρέπει νὰ καταρτισθῇ σύστημα βέβαιον καὶ κανῶν διαγωγῆς ἀλάσθατος, διὰ τὰς ἀμφιβόλους περιστάσεις τοῦ βίου... ὅθεν, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ὁ θεὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ εἶπε τοῦτο, δὲν ἦτο συνετὴ ἡ γνώμη τοῦ Γαλιλαίου, ὅτε ὑπεστήριζεν ὅτι αἱ ἠθικαὶ ἐνέργειαι τοῦ ἀνθρώπου δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς γεωμετρικὰς ἀποδείξεις...

Ἀλλὰ τὸσον βυθιζόμεθα ἐν ταῖς λεπτολογίαις ταύταις, ὅταν εὐρωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὄνειροπολήσωμεν, ὥστε ἂν ἄλλος τις δὲν ἐπαναφέρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν πραγματικότητα, — λησμονοῦντες τὴν ἱστορίαν, ἣν διηγούμεθα, λησμονοῦντες αὐτῶν τῶν ἡμετέρων σκέψεων τὴν ἀρχήν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἔτι... Κύριος οἶδε ποῦ θὰ καταλήξωμεν...

Καὶ ὁμως ἀπαιτοῦσιν ἱστορίαν καὶ οὐχὶ σκέψεις... καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἡμετέρων ἀναγνοστών, — ὦ! περὶ τούτου εἰμεθα πεπεισμένοι — ὅταν συναντήσῃ παρεκβάσεις ὡς τὴν προηγουμένην, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ κοπιᾶσῃ ἀναβατῖνον ὑψηλόν τι ὄρος, παρασκευάζεται εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς θλίψεως, ἣ ὡς εὐκίνητον ζῆλον ὑπερπήδῃ τὴν παρέκβασιν.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν.

Οἱ βαρῶνοι τοῦ βασιλείου ἐκράυαζον θορυβοῦντες, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ συνηθροισμένου ὄχλου.

— Βασιλεῦ, ἔλεγον, εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ πράξωμεν πᾶν ὅ,τι διατάξετε.

Ἐν τῇ παραχῇ ἐκείνῃ, ὁ Ἀνσέλμος κατάρθωσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ρινάλδον, ὅστις ἐπαναπέσας εἰς τὴν ἀφαίρεσιν του ὁμοίαζε πρὸς ὑπνοβάτην, καὶ ἐψιθύριεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ταχέως:

— Κόμη, συνέλθετε... πρέπει ν' ἀνα-

νεώσωμεν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως... βλέπετε, ἐν ἀκόμῃ ἐγκλημα.

— ὦ! δὲν θὰ μὰς στείλῃ αὐτὸ εἰς τὴν κόλασιν, ὄχι... (ἀπήντησεν ὁ Ρινάλδος)...

Εἶτα πλησιάσας, βήματι σταθερῶ εἰς τὸν βωμόν, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, ἐγονυπέτησε πρῶτος καὶ θεῖς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως, ἀπήγγειλε ἡχηρᾶ τῇ φωνῇ, ἣτις ὅμως βαθυμῶδὸν ἐξησθένει, τοὺς ἐπομένους λόγους:

— Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, ἀναεῶ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως μου Μαμφρέδου τοῦ πρώτου τὸν αὐτὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑποτελείας, ὃν ὠμοσα καὶ ἐν Μονρεάλε.

Ἀφοῦ, δὲ εἶπε τοὺς λόγους τούτους, εἶτε ἐκ τῆς ὀργῆς, εἶτε ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ἐρυθροῦ ἐγένετο κάτωχρον, τὰ δὲ ἦσαν ὑποκείμενα εἰς τὴν κύκλοφορίαν τοῦ αἵματος μέρη ἔλαβον σκοτεινόν τι χρῶμα.

Καὶ ὁμως ὁ μέγας δικαστὴς ἔσπευσεν τόσον πολὺ νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον του, ὥστε τὰ συναισθηματὰ ταῦτα τοῦ Καζέρτα διήλθον ἀπαρατήρητα. — Εἶτα προσῆλθεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος, ὑπερήφανος, ἔχων ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ μυστῆρον μειδιάματός του, ὡσανεὶ ἐχλεύαζε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, τὴν ἀγίαν εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Γονυπετήσας πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἔτεινε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου...

— Χριστέ!... ἐκράυαξεν ἔντρομος ὁ κατηραμένος... διότι χεῖρ ψυχρὰ ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ, σφίγγουσα αὐτὴν ὡς σιδηρὰ λαβὴν, τὴν ἐκράτησεν αἰωρουμένην.

— Ἐπίορκε... εἶπεν αὐτῷ ἀπειλητικῶς ἱππότης, φέρων πλήρη πανοπλίαν... ἂν δὲν μὲ ἐκράτει ὁ πρὸς τὸν βωμόν, τὸν ὅποιον σὺ ἐθεβήλωσες, σεβασμός, καὶ ὁ πρὸς τὴν Γαληνότητα τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου, θὰ ἐβύθιζον τὸ ἐγχειριδίον μου εἰς τὴν καρδίαν σου... Ἐγέρθητι... Ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μου, ἐνώπιον ὑμῶν, ἔντιμοι βαρῶνοι, καταγγέλλω τοῦτον τὸν Ἀνσέλμον κόμητα τῆς Τσέρρας ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας.

— Ψεύδεις! ἀπήντησεν ἀμέσως, καίπερ ἔντρομος, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας.

Τότε ὁ ἱππότης, στραφείς πρὸς τὸν Μαμφρέδην, εἶπεν:

— Ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξω ὅτι ὁ ἐνταῦθα παρῶν Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας εἶναι προδότης. Οὗτος ἀπεπειράθη νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος τὴν χώραν Ὑμῶν, ἐπὶ βλάβῃ καὶ κατασχύνῃ Ὑμῶν καὶ τοῦ Ὑμετέρου Κράτους. Παρέχων δὲ παράδειγμα κακίστου πρὸς πάντας τοὺς Ὑμετέρους ὑποτελεῖς, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ αἰμιον ἔργον του ἀπάσας αὐτοῦ τὰς νοητικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις. Καίπερ δὲ πολλοὶ ὑπάρχουσι ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματος του, περιορίζομαι εἰς μόνον τὸ ἐγγράφον τοῦτο, τὸ ὅποιον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι βεβαίως ἀρκετόν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐνεχείρισε μετὰ μεγίστης συστολῆς ἐγγράφον τι εἰς τὸν βασιλέα.

Οὗτος δ' εἶχεν ἤδη ἀναγνωρίσῃ τὸν ἱππότην ὡς αὐτὸν ἐκεῖνον, ὅστις τὴν προηγουμένην ἐσπέραν εἶχεν ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὰ τῆς συνωμοσίας.

Τὸ ἐγγράφον ἦτο σχέδιον ἐπιστολῆς, ἣν ὁ κόμης Ἀνσέλμος ἐμελέτα ν' ἀποστείλῃ εἰς Κάρολον τὸν Ἀνδεγαυόν, ἐν ᾧ ἐξῆρε τὰς πρὸς αὐτὸν ὑπηρεσίας του καὶ πολλῶν μείζονας ὑπέσχετο αὐτῷ ἐν τῷ μέλλοντι, ἤρκει μόνον νὰ τὸν ἐνθυμῆται... ἐπὶ τέλους, ἐχαρκτήριζε πάντας τοὺς ἄλλους βαρῶνους, ὅσους συμμετείχον τῆς συνωμοσίας, ὡς μωρούς, οἵτινες ἂν μὴ ἦτο ἐκεῖνος θὰ παρεδίδοντο αὐθορμητῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μαμφρέδου... Τούτου ἕνεκα ὁμως δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ, διότι αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς νὰ δεσπότη τῶν γεγονότων καὶ αἰ νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς τύχης. Προσέθετε δὲ ὅτι ἀφιέρου προθύμως εἰς τόσον συνετὸν καὶ γενναῖον κύριον τὸν τε νοῦν καὶ τὴν χεῖρά του, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του θὰ ἐθυσίαζεν, ἂν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπῆτουν.

Οὕτω δὲ ἐξηκολούθει ἄχρι τέλους, διὰ λόγων, ὑπαγορευθέντων, τῶν μὲν ὑπὸ κολακείας, τῶν δὲ ὑπὸ πλεονεξίας, πάντων ὁμως χαμερπῶν.

Τὸ ἐγγράφον δὲν ἦτο ὑπογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ Ρογήρος εἶχεν εὐρῆ αὐτὸ ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅπου τὸ ἀπώλεσεν ὁ Τσέρρας κατὰ τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν του.

— Ἄν, προσέθεσεν ὁ Ρογήρος, δὲν θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένη καθ' ὀλοκληρίαν ἡ καταγγελία μου, ἐπειδὴ, ὡς ἀγαθὸς καὶ πιστὸς ὑποτελής, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φρουρῶ τὴν τιμὴν Ὑμῶν καὶ τὴν ζωὴν, καὶ ἐπὶ οἴῳ δῆποτε κινδύνῳ νὰ φέρω εἰς γνῶσιν Ὑμῶν πᾶν ὅ,τι βυσοδομεῖται κατὰ τῆς Ὑμετέρας βασιλείας, ἂν μὴ θέλω νὰ θεωρηθῶ ἔνοχος τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλήματος, προσφέρωμαι νὰ ἀποδείξω, σῶμα πρὸς σῶμα κατ' αὐτοῦ ἀγωνιζόμενος, ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶπον εἶναι ἀληθές. Ἐφ' ᾧ καὶ καθικετεύω τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα, ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ παράσχῃ ἡμῖν τὴν τῆς μονομαχίας ἀδειαν. Ἐλπίζω δὲ εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξέλθω νικητὴς, πρὸς τιμὴν, περιφρούρησιν καὶ δόξαν τῆς Ὑμετέρας βασιλείας.

— Καὶ ἐγώ... ἀπήντησεν ὁ κατηγορηθεὶς Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας... τῇ ἀδείᾳ τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος, διακηρύσσω τὸν ἀγνωστον τοῦτον ψεύστην καὶ βεβαιῶ ὅτι τὸ ἐγγράφον αὐτὸ δὲν μοι ἀνήκει καὶ ὅτι ἐπλαστογραφήθη ἐν αὐτῷ τὸ γράψιμόν μου...

Ἀλλὰ μόλις εἶπε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἐνόησεν ὁ Ἀνσέλμος ὅτι διέπραξε λάθος, ἐφ' ᾧ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ διορθώσῃ, προσθέσας ἐν σπουδῇ:

— Ὅθεν προσφέρωμαι...

Ὁ Μαμφρέδης, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἔτι τῆς ὀμιλίας εἶχε προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀστράπτοντας ἐκ πονη-

ρίας, διέκοψεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην στιγμήν, εἰπὼν :

— Καὶ ποῖος εἶπεν ὑμῖν, κύριε κόμη, ὅτι τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ γράψιμον ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἰδικόν σας ;

— Ἐγὼ... ἀπήντησεν ὁ Ἀνσέλμος διαστάζων... τὸ εἶδον.

— Ἄ ! τὸ εἶδετε ; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης ταπεινῶς τὸ βλέμμα.

— Ναί... προσέθετο ὁ Ἀνσέλμος, οὐ ἡ ταραχὴ ἤρξανε βαθμηδόν.

Ὁ Μαμφρέδης προσήλωσεν αὐθις αἰφνιδίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἰδικούς του· καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τὴν ταραχὴν του, εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς, τὸ μὲν ἀπειλητικῆς, τὸ δὲ χλευαστικῆς :

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ Ἀνσέλμος, ἠναγκασμένος ὦν νὰ τελειώσῃ τὴν τυπικὴν διάψευσίν του, ὡς ὀφεί, οὐ συνετίθη ἡ ράχισ, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ὅθεν προσφέρομαι ἐνώπιον οἰουδήποτε στρατιωτικῷ ἢ πολιτικῷ δικαστηρίου νὰ ὑπερασπίσω τὸ ἐναντίον, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἀνέγνω τὸ ἔγγραφο, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν κοντόσταυλον, εἰπὼν :

— Τί φρονεῖτε ;

Ὁ Ρινάλδος, λαβὼν τὸ ἔγγραφο, προσεποίηθη ὅτι ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς. Οἱ δὲ περιστάσεις, μὴ δυνάμενοι νὰ κρατηθῶσι, τὸν περιστοίχισαν.

Καὶ ὁ μὲν ἐλάμβανεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δεξιῦ βραχίονος, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ, ἄλλος ἔκυπτεν ἄνωθεν τῶν ὤμων του.

[*Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Περιττόν, εἶπε, βλέπω πολὺ καλῶς. Ἄλλως θὰ μείνω βραχείαν τινα στιγμήν.

Τὸ πρόσωπον τῆς Σάρρας ἐσπασμῶδει, καὶ διὰ φωνῆς τρομῶδους, ἦν ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεγνώριζεν ὡς ἰδικὴν τῆς.

— Ὅθ μείνετε ἐπὶ τόσον καιρόν, ἐπανάλαβεν, ὅσος θὰ χρειασθῆ ὥπως ἀκούσητε πᾶν ὅ,τι ἔχω νὰ σας εἶπω.

— Ἐχετε τρόπους τοῦ ἔρωτᾶν, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ πικρίας, μὴ ἐπιδεχομένους ἀντίστασιν.

— Καὶ ὑμεῖς τρόπους τοῦ ἀποκρίνεσθαι, παροξύνοντας καὶ τριτρώσκοντας.

Ἐκάθησε δύο βήματα μακρὰν τοῦ Σεβεράκ, ὄντος ὀρθίου, καί, ἐκεῖ, ἡσύχως,

— Δὲν σας μετεκάλεσα ἐξ Ἀλγερίας

ἐνταῦθα, εἶπεν, ὅπως ἀναχωρήσετε αὐθις χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σας ἴδω.

— Λοιπόν, ὑμεῖς ἦσθε... εἶπεν ὁ Πέτρος διακοπεῖς.

Ἡ Σάρρα τὸν ἐθεώρησε μεθ' ὑπερηφάνου τόλμης, καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν,

— Μὴ τυχὸν ἐπῆλθεν ὑμῖν ἀμφιβολία τις ;

Εἶτα, διὰ τινος ἐξ ἐκείνων τῶν ἀποτόμων κινήσεων τῆς εὐμεταβλήτου φύσεώς της, αἰτινες τὴν καθίσταν τὸσον ἐπιφοβόν, γενομένη αἰφνης θωπευτικῆ καὶ εὐμενῆς, ὡς ἦτο ἀλαζών καὶ τραχεῖα,

— Ἀλλὰ τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἰσθε ὑμεῖς, εἶπεν, ὥστε ν' ἀποκρούητε μετὰ τόσης ὑπερφοσύνης τὸ ὕπερ ἐπιθυμῶ ;

Ἐλαβε τὴν χειρὰ του καὶ τὸν εἴλκυσε πρὸς ἑαυτήν. Οὗτος ἔπεσεν ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἐδράνου, μὴ θέλων νὰ φανῆ ὅτι ἀνθίσταται εἰς γυναῖκα, καὶ εὐρέθη σχεδὸν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σάρρας. Αὕτη προσήλου ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐφαίνοντο μέλανες, τὰ χεῖλη της προσήγγισαν τὰ ἰδικὰ του μετὰ μεθυστικῷ μειδιάματος.

Ἐφριζεν ὁ Πέτρος ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν παρφημένων ἡδυπαθειῶν. Ἡσθάνθη τὸ αἶμα αὐτοῦ ἀναβαῖνον ἐπὶ τῶν κροτάφων του σφοδρῶς παλλόντων.

Ἡ παλάμη τῆς χειρὸς του περισφιγγομένη ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεαρᾶς γυναίκος, ἔφλεγεν ὡς καίων ἐπίδηρος. Ἡσθάνετο πνοὴν διαβρωτικὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του διερχομένην. Κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Μικρὸν τοῦ λογικοῦ φωτισθέντος, εἶδεν ἑαυτὸν ἀφοπλισθέντα, ὑπεξούσιον τῇ γοήσῃ. Ἀπεσπᾶσθη ἀπ' αὐτῆς ἀποτόμως, καὶ πλήρης θελήσεως, κύριος τῶν αἰσθήσεών του, ἐθεώρησε ματὰ τόλμης τὴν τύραννόν του.

Πρὸς στιγμήν ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐκράτει, ἀλλ' αἰφνης τῆς διέφυγε. Μετ' ἄκρας ἐπιδεξιότητος, ἐγένετο πραεῖα καὶ προσήνης ἵνα μὴ τὸν φοβίσῃ καὶ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀντίστασίν του.

— Θάρρος, Πέτρε, εἶπεν εἴμεθα μόνοι, τὸ πᾶν κοιμάται, οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε, μὴ ἀπομακρύνησθε ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ, ὡπισθοδρόμησεν ἀκροῶμενος. Ἐν τῇ σιγῇ τῷ ἐφάνθη ὅτι ἀόματάς τις μάρτυς εἶχεν ἀφήσῃ λυγρόν τινα.

— Δὲν ἠκούσατέ τι ; εἶπεν.

— Οὐδὲν. Τίς θέλετε νὰ εἶναι ἐκεῖ ; ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα εἰλικρινῶς... Κατέστητε πολὺ δειλός !

Διὰ τοῦ βλέμματος οὗτος ἐβολιδόσκοπησεν ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ἀνθοκομείου. Ὑπὸ τὰς ἐπαγωγὰς τῆς σελήνης λάμψεις οἱ μαρμαρίνοι θεοὶ σιγηλῶς ἐμειδίωσαν ἐν τῷ χλοερῷ αὐτῶν ἄλσει. Πένθιμον ἡμίφως ἐπεκράτει, διαχέον εἰς τὴν ψυχρὰν ταύτην συνέντευξιν, ἐν ἣ οἱ ἔρασταὶ ἴσταντο μακρὰν ἀλλήλων, καρδιοδόρον μελαγχολίαν.

Ἐν τῷ ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀσύμφ, ἡ Λευκὴ, διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ στῆθος πιέζουσα, εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους τούτους, ὦν ἕκαστος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν φρικτὴ ἀπο-

κάλυψις. Δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καλῶς κατ' ἀρχάς, διότι ἡ τοῦ Σεβεράκ στασις ἦτο τόσῳ ψυχρὰ, ἡ δὲ τῆς κομῆσσης τόσον ἀπειλητικὴ, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι παρευρίσκειται εἰς συνάντησιν δύο ἐχθρῶν. Ὅτε ὅμως ἡ Σάρρα ἐπλησίασεν, ὠμίλησεν, οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ἐραστὴς αὐτῆς !

Ἐκεῖνος, οὐ ἡ Λευκὴ ἔπλαττε τὸν ἰδεῶδη τύπον τῆς τιμῆς, ὑπῆρξε τόσῳ πανοῦργος καὶ ἀνάγωγος ! Ἐκεῖνος, μεθ' οὐ ὠνειροπόλοι νὰ συνδέσῃ τὴν ὑπαρξίν της δὲν ἦτον ἐλεύθερος, διότι τὸ ἐνόει, ἦτο πεπεδημένος ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς ζηλοτύπου Σάρρας, καὶ αὕτη διεξεδίκε ἐπιτακτικῶς τὰ δικαιώματά της. Καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ διὰ νὰ ἐπιμένῃ τόσον ! Αἰφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεανίδος ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπῆς μορφή τοῦ κόμητος. Πῶς τόσον περιπαθῶς ἀγαπωμένη ὑπὸ τοιοῦτου ἀνδρὸς ἡ Σάρρα ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ ; Πῶς ἠδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, νὰ καταχρασθῆ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ ; Πῶς δὲ ὁ Πέτρος, ὁ εὐνοούμενος, ὁ ὡς υἱὸς θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ γέροντος, τὰ πάντα παρεγνώρισε ; τὰς ἐπιδαψιλευομένας αὐτῷ χάριτας, τὴν σταθερὰν προστασίαν, τὴν θερμὴν, τὴν ἀγρυπνον κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας ! Τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα ἦτον ἀσύγγνωστον. Ὁ Πέτρος, ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐταπεινώθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς. Τὸ ὑπ' αὐτῆς ἰδρυθὲν εἶδωλον κατέρρει, σπαράττον τὴν καρδίαν της.

Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ οὐδὲν πλέον ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ὑπέφερε διττῶς, ἐκ τε τοῦ ἀπολεσθέντος φίλτρου καὶ τῆς τραθείσης αἰδοῦς. Ἡρυθρία ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν μειδιαμάτων τῆς Σάρρας πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἡ ἀγνὴ νεανίς, ἧς ὁ ἄσπιλος ἔρωσ ἠωρεῖτο ἐν τῷ οὐρανῷ τῶν ἀγγέλων, παρίστατο μετ' ἀγωνίας μάρτυς εἰς τὰς δηλώσεις αἰσθητικοῦ ἔρωτος. Ὅτε ἡ Σάρρα εἶχεν ἐλκύσει τὸν Σεβεράκ πρὸς ἑαυτήν, αὕτη ἐφρικίασεν. Ἐχάρη μάλιστα πρὸς μικρὸν βλέπουσα τὸν Πέτρον ἀπθωοῦντα τὰς θωπείας της, καὶ τοῦτο, διότι οὗτος δὲν ἔτρεφε πλέον ἔρωτα πρὸς αὐτήν, οὔτε τὴν ἐξετίμα. Ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ αὐτοῦ, οἶονεὶ δόνησις τις μίσους κατὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, προσπαθούσης νὰ τὸν βιάσῃ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ἐκεῖνος τόσον ἐπεθύμει νὰ λυτρωθῆ αὐτοῦ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ἦκουε μετὰ θάμβους τὰ δύο ταῦτα ὄντα διαμαχόμενα ἐν τοῖς ἐγκληματικοῖς αὐτῶν δεσμοῖς, τὸ μὲν ἀγωνιῶν νὰ τοὺς σφίγῃ στενότερον, τὸ δὲ προσπαθοῦν νὰ τοὺς διαρρήξῃ. Καὶ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ: Ἴδου λοιπὸν ὁ ἔνοχος ἔρωσ ! Καὶ ἵνα φθάσῃ τις εἰς τὸ μῖσος τοῦτο, εἰς αὐτὰς τὰς αἰσχυντηλὰς δεήσεις, εἰς αὐτὰς τὰς φρικτὰς ἀντιστάσεις ἐπιλανθάνεται τῶν πάντων, τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους αἰδοῦς καὶ τῆς πρὸς ἑαυτὸν ! Φεῦ ! Οἶα ἀσύγγνωστος ἀπάτη !

— Διατί ἀπωθήσατε τὰς προτάσεις

τοῦ κόμητος; ἔλεγεν ἡ Σάρρα. Διατί εἰσθε, ζοφώδης, κατηφής, ἀπελπισ; Ἀποχαιρετᾶτε ὡς τις ἀποφασισμένος οὐδέποτε πλέον νὰ ἐπανέλθῃ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀπέλθῃτε. Ὑπεχώρησα ἀπαξ καὶ λίαν διὰ τοῦτο μετενόησα, Θεέ μου! Ἄν ἤξευρετε τί ὑπέφερον, καθ' ὅλον τὸ ἔτος τῆς ἀπουσίας σας! Ἦμην κατηφής μέχρι θανάτου καὶ ὤφειλον νὰ ὑποκρινώμαι μειδιῶσα. Οὐδεμίαν εἶχον εἰδησιν περὶ ὑμῶν ἐγίνωσκον ἀπλῶς ὅτι συνέβη μάχη. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἴσως ἐτραυματίσθητε... Οἱ φόβοι μου, ἐν τούτοις, ἐδικαιώθησαν... Καὶ μετέβαινον εἰς τοὺς χοροὺς παντὶ κόσμῳ ἡμφιεσμένη, φαιδρότητα ὑποκρινόμενη, τὴν φρικωδεστέραν τῶν κωμωδιῶν παίζουσα, καί, ὅτε ἤμην μόνη, μὴ τολμῶσα νὰ κλαίω, ἵνα μὴ ἴδωσι τὰ ἴχνη τῶν δακρῶν μου! Καὶ μοὶ ὀμιλεῖτε αὖθις περὶ ἀναχωρήσεως! Καὶ θέλετε νὰ ἐγκαρτερῶσθε ἀκόμη εἰς ταύτην τὴν φρικαλέαν ὁδόν; Ἄλλ' ἂν ὑμεῖς εἴσθε ὁ μᾶλλον ἀδιάφορος τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ ὅμως ἡ δυστυχιστάτη γυνή, σὰς ἀγαπῶ!... Τώρα, ἀκουσόν μου... Γινώσκεις ὅτι δι' ἐμὲ σὺ μόνος εἶσαι ἐν τῷ κόσμῳ. Τί λοιπὸν θὰ γίνω, ἂν σὺ μὲ καταλίπῃς; Οὔτε λογικὸν πλέον, οὔτε κρίσιν ἔχω· δὲν ἀκούω εἰς τὴν καρδίαν μου· μὴ μὲ ὠθήσῃς εἰς ἄφρον τι κίνημα.

Ἐδράξατο αὐτοῦ αὖθις. Καὶ ὀρθία, τὴν κεφαλὴν ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ ὄμου του περιέπτυσεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, ἐμάγειεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀρώματός τῆς· προσεπάθει νὰ ναρκώσῃ τὴν βούλησίν του, καὶ διὰ ποικίλων τονισμῶν τῆς φωνῆς, πλήρων πάντων κατακληθητικῶν γοήτρων, ἐπιψάουσα τοῦ τραχήλου διὰ τῶν χειλέων, ἐπανελάμβανε:

— Δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς! Εἶπέ μοι ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃς;

— Σάρρα! εἶπεν ὁ Πέτρος ὑποκώφως, πειρώμενος ν' ἀποσπασθῇ αὐτῆς.

— Ἄ! μὲ ὠνόμασες Σάρραν!... ἀνέκραξε μετὰ θριαμβευτικῆς χαρᾶς. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἤκουσα τ' ὄνομά μου προφερόμενον ὑπὸ σοῦ... σ' ἐξιλίωσα λοιπόν. Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς! Ὁρκίσθητί μοι ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃς!

Ὁ Πέτρος θεώρησεν αὐτὴν κατηφής, εἶτα χαμηλοφώνως:

— Εἶναι ἀνάγκη! εἶπε.

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω, ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα λυσσῶδως.

— Ἀναγκάζομαι νὰ σὰς παρακούσω.

Οἱ βραχίονες τῆς Σάρρας ἀπεσπᾶσθησαν τοῦ τραχήλου τοῦ Σεβεράκ, ὡς συντετριμμένοι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ μὲ μέτωπον σκιερὸν καὶ σπασμωδικὸν στόμα,

— Μὲ βδελύττεσθε λοιπόν; ἠρώτησε.

— Ὅχι. Τὸ γνωρίζετε καλῶς· ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος πρῶτος.

Δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σάρρας, καί, διὰ φωνῆς λελυμένης,

— Λοιπόν, τὸ αἰτῶ ὡς χάριν, μὴ ἀναχωρήσετε, εἶπε. Θὰ πράξω ὅ,τι θέλετε. Θὰ εἶμαι εὐπειθής. Δὲν θ' ἀγαπῶμεθα

πλέον, ἐὰν δὲν ἐπιθυμήτε. Ἄλλὰ, τοῦλάχιστον μὴ μὲ βροσανίζετε.

Ἦτο γονυκλινής· εἶχε λάβει τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἦν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καθικετεύουσα διὰ τοῦ βλέμματος, ὡσεὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του ἐκρέματο ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος δι' αὐτὴν. Εἶδεν αὐτὸν διαστάζοντα καὶ ἔτρεμε σκεπτομένη ὅτι δύναται νὰ τῇ ἀποκριθῇ: «Ὅχι». Μετὰ τῆς δειλίας, ἣν κέκτηται ὁ ἀληθῆς ἔρωσ, ἐποίησε παραχώρησιν τινα.

— Μείνατε τοῦλάχιστον ἡμέρας τινάς, ὅπως λάβω καιρὸν καὶ ἐξοικειωθῶ μετὰ τῆς ιδέας ὅτι δὲν θὰ σὰς ἴδω πλέον... Βλέπετε, ὅτι τὸ πᾶν πράττω, ὅπως σὰς εὐχαριστήσω... Κάμετέ μοι τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν χάριν... Συναινεῖτε;

Ὁ Πέτρος ἐγίνωσκε τὴν Σάρραν καλῶς. Ἐφοβεῖτο μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βιαιότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς. Ἦξευρεν ὅτι ἂν ὤθει αὐτὴν εἰς τὰ ἄκρα, ἦτον ἱκανὴ νὰ διαπραξῇ κινδυνώδεις τι διαβήματα. Ἦσθάνθη τὴν ἀνάγκη τούτου νὰ ἐνδώσῃ.

— Ἔστω! ἀπεκρίνατο. Θὰ μείνω ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Δι' ἐνὸς σκιρτήματος ἡ Σάρρα εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πέτρου. Ἐσφιζεν αὐτὸν περιπαθῶς ἐν παραφορᾷ ἐξάλλου χαρᾶς.

Διὰ τὴν ἀπέλπιδα ταύτην, μιᾶς ἐβδομάδος παράτασις διαμονῆς ἦτο ἡ αἰωνιότης.

Καὶ ἔπειτα, ἐνδομύχως ἠσθάνετο πάντοτε ὅτι συμβεβηκός τι θὰ ἠλλοίου ὑπὲρ αὐτῆς τὴν θέσιν ταύτην, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Ἠλπίζεν ἐπὶ τῆς τύχης.

— Ὡ! μὲ ἀγαπᾶς ἀκόμη, εἶπε μετὰ πάθους. Ἡ ἀνάμνησίς μου, μεθ' ὅλα ταῦτα εἶναι ζωηρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Πέτρε...

Προσεκολλᾶτο ἐπ' αὐτοῦ πιέζων αὐτὸν πανταχόθεν, τρίβουσα τὰς παρεῖας τῆς ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος τοῦ ἱματίου του, φέγουσα ὑπὸ πυρός... Ἄλλ' ἀπεσπᾶσθη ὑπ' ἐκεῖνου καὶ συνήψε κατηφῶς τὰς χεῖρας.

— Συγγνώμην! εἶμαι τρελλή... σὲ παρηνώχλησα... Πόσον εἶμαι τάλαινα! Ἐγὼ ἢ τόσον ἐπιθυμοῦσα νὰ σοὶ ἀρέσω!

— Δὲν μὲ παρηνώχλησατε, εἶπε ψυχρῶς.

Συνήλθε καὶ μετὰ λατρείας θεωροῦσα αὐτόν:

— Εἶπέ μοι, δὲν ἀγαπᾶς ἄλλην γυναῖκα;

Ἡ Λευκὴ ἔσφιζεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀσύλου τῆς.

Ἀνέμενε τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Πέτρου μετὰ φρικαλέας ἀνησυχίας.

Οὗτος ἀπέστρεψε τὰ ὄμματα ἀφίει τοὺς λόγους τούτους:

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σας, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας.

— Εἶσθε πολὺ σκληρὸς πρὸς ἐμὲ, Πέτρε! εἶπε. Ἴσως ἤμην ἀξία νὰ μὲ λησμονήσετε, ἀλλ' ὄχι νὰ μὲ προσβάλλετε.

Ἐποίησε κινήσιν τινα ἵν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἔστη πραῦνθεῖσα αἰφνης.

— Κακῶς πράττω νὰ παραπονῶμαι!

εἶπε μετὰ τινος τρυφερᾶς ταπεινότητος. Εἶπέτε μοι ὅ,τι θέλετε... Ἄλλὰ μείνετε ἀκόμη. Καίτοι τόσας ἀγληθῶνας ὑφίσταμαι, ἐν τούτοις θεωρῶ ἐμαυτὴν εὐδαίμονα μόνον ὅτε εὐρίσκομαι πλησίον σας.

— Ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀφήσω, ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος... Συγγνωτέ μοι... Ἡμίσειαν ὄλην ὄραν εἶμαι ἐνταῦθα. Ἐνδεχόμενον νὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία σας... Πρέπει ν' ἀποχαιρετηθῶμεν.

— Ἐπιθυμῶ ν' ἀποδείξω τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐπειθειάν μου... Ὑγιαίνοιτε λοιπόν...

Ἄλλ' εἰς αὐρίον;

— Ἐς αὐρίον, ἔστω.

Ἐπλησίασεν, ὑψωθείσα ἐπὶ τῆς ἀκρας τῶν ποδῶν τῆς, ὅπως ἐξίσωσῃ τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ Σεβεράκ, ἀλλ' οὗτος ἤψατο μόλις τοῦ μετώπου τῆς, καὶ βαδίζων πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφ' ἧς ἡ Σάρρα εἶχεν ἔλθῃ, ἠθέλησε ν' ἀνοιξῇ, πλὴν ἡ θύρα ἀντέστη. Ἐδωκε τότε σφοδρὰν τινα ὄθησιν. Τὸ ξύλον ἔτριξεν ἀλλὰ τὸ κλεθρὸν ἔμεινεν ἀκλόνητον...

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Σάρρα, οὐδὲν ἐνοοῦσα ἐκ τῶν συμβαινόντων.

— Αὕτη ἡ θύρα ἐκλείσθη παρά τινος.

— Ὑπὸ τίνος;

Ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ἐν σιγῇ, μὴ τολμῶντες νὰ ὀμιλήσωσι, τόσον ἐφοβοῦντο νὰ πιστεύσωσι τὴν φρικαλέαν πραγματικότητα.

Ἡ Σάρρα διελευσάσα ὡς λευκὸν φάσμα τὸ ἀνθοκομεῖον, διητυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἡ σελήνη, κρυπτομένη ὀπισθεν τῶν ὀξειῶν στεγῶν τοῦ πύργου, δὲν ἐφώτιζε πλέον νῦν τοὺς ἀνθῶνας. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστήριξε τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὑέλου, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε πνίξασα κραυγὴν.

— Ἀνθρωπὸς τις εἶναι ἐκεῖ, πλησίον τῆς δενδροστοιχίας, ὡς κατασκοπεύων, ἐψιθύρισε περιδεῶς.

Ὁ Πέτρος ἐσέφθη ἄμεσως τὸν Φροσσάρ. Ἦλθε πρὸς τὴν θύραν καὶ θεώρησε, προσπαθῶν, ἐν τῇ σκιᾷ, ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν φίλον του. Ὁ ἐνεδρεύων ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, ἀλλ' ἦτο πολὺ βραχύτερος τοῦ Φροσσάρ κατὰ τὸ ἀνάστημα. Ὁ χρόνος ἐφαίνετο αὐτῷ μακρότατος· ἐπάτασσε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός ἐξ ἀνυπομονησίας. Τέλος ἐκεῖνος ἐστράφη, καὶ μετ' ἀνησυχίας ὁ Πέτρος ἀνεγνώρισε τὸν Μερλῶ.

— Εἶναι ὁ συνταγματάρχης, εἶπε.

— Μήπως ἔμαθον ὅτι εἶμαι ἐδῶ, ἐτονθόρυσεν ἡ Σάρρα, ἐχάθη!

Ἐκάθησε ζητοῦσα ἐν τῷ συγκεχυμένῳ πνεύματι αὐτῆς μέσον τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τῆς κινδυνώδους θέσεως, ἐν ἣ εὐρίσκετο αἰφνης ἠγέρθη ἀφίεισα κραυγὴν χαρᾶς.

— Δύναμαι νὰ διέλθω διὰ τοῦ δωματίου τῆς Λευκῆς, εἶπε.

Καὶ ἐβαδίζεν ἤδη πρὸς τὴν κλίμακα. Ἄλλ' ὁ Πέτρος, μὲ σπινθηροβόλους ὀφθαλμοὺς καὶ πρόσωπον φλογεῖον ἐκώλυσε αὐτὴν διὰ τοῦ βραχίονος.

— Ἀληθῶς σκέπτεσθε νὰ πράξητε τοῦτο; ἀνέκραξε. Καὶ τί ἐξήγησιν θὰ τῇ δώσητε; Τί θὰ φαντασθῇ ἄρα γε;

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον;

'Αλλ' ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν ἔτι μάλλον ἐμψυχούμενος.

— Νὰ μάθη λοιπὸν ὅτι εἶσθε ἐνταῦθα; Μετ' ἐμοῦ; 'Α! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Δὲν θέλω!

Πᾶσα ἡ σπουδαιότης τῆς θέσεώς των ἐξηφανίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Σεβερᾶκ.

Τὸ σπουδαιότερον δι' αὐτὸν ἦτο μὴ ἢ δεσποινίς Δεσυνὴ μάθη τὴν φρικαλέαν ἀλήθειαν. Διανοούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ καταδικασθῆ ὑπὸ τῆς νεάνιδος, ὁ Πέτρος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἔτοιμον πάντα νὰ καταφρονῆσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αἰσχύνῃς ταύτης. Καὶ αὐτὸν τὸν κόμητα δὲν θὰ ἐφοβεῖτο. Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο ἀνεκτὰ ἐκτὸς τῆς καταφρονήσεως τῆς Λευκῆς.

— Προτιμᾶτε λοιπὸν τὴν καταστροφὴν μου; ἐπανελάβην ἡ Σάρρα. Ἀγαπᾶτε νὰ μᾶς συλλάβωσιν ἐνταῦθα, ὁμοῦ;

— Ὅχι! μέλλω νὰ ἐξέλθω... Θὰ ἔλθητε κατόπιν μου... Θὰ κρατήσω τὸν συνταγματάρχην εἰς ἀπόστασιν, ὅπως ὑμεῖς δυνηθῆτε ν' ἀπομακρυνθῆτε... Τοῦτου γενομένου, θὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ διαφύγω.

— Καὶ ἂν εἶναι ὠπλισμένος; εἶπεν ἡ Σάρρα πεοίτρομος.

— 'Α! μπά! Θεὸς φυλάξοι! ἀνέκραξεν ὁ Σεβερᾶκ.

— Πέτρε!

— Ἀφετέ με σὰς παρακαλῶ... Ἔστὲ ἐδῶ καὶ ἀναμείνατε!

Εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ὁ Μερλώ, ἀκούσας θόρυβον, ἀνετινάχθη. Ἄλλ' εὐκίνητοτερος ὁ Φροσσάρ, κεχωσμένος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου πρὸ πολλοῦ, τρέμων μὴ παρατηρηθῆ ὑπὸ τοῦ Μερλώ, θέλων νὰ προλάβῃ πάντα κατὰ τοῦ Σεβερᾶκ κίνδυνον καὶ μὴ δυνάμενος χωρὶς νὰ ἐπισπεύσῃ αὐτὸν τὸν κίνδυνον, ἀφίκετο παρὰ τὸ ἀνθοκομεῖον, εἰσῆλθεν, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Σεβερᾶκ, λέγων: «εἶμαι ἐγὼ!» Ἔϊτα, μετ' ἀπιστεύτου θάρρους, ἀφήσας τὴν θύραν ἀναπεπταμένην, ἐπιλαθόμενος παντὸς σεβασμοῦ, καταλιπὼν πᾶσαν ἀδυναμίαν, ἐδράξατο τοῦ συνταγματάρχου διὰ τῶν δύο βραχιόνων ὀπισθεν, προσπαθὼν νὰ τὸν κωλύσῃ τῆς διαβάσεως. Ὁ ὀρηκτικὸς συνταγματάρχης, αἰσθανόμενος σφοδρῶς ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ νέου ἐλκυόμενον, ἀφῆκε κραυγὰς λύσσης, ἀντιμαχόμενος κατὰ τοῦ κρατοῦντος αὐτόν, λακτίζων τὰς κνήμας του, καὶ προσκαλῶν εἰς βοήθειαν.

— 'Α! κακοῦργε, ἐβρυχήθη ὁ Μερλώ. Τὸ χέρι μου εἶναι ἀκόμη δυνατὸ! Ποῦ θὰ μοῦ πάγῃς.

— Συνταγματάρχα, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Φροσσάρ μεταβάλλων τὴν φωνὴν του. Δὲν ἤξεύρετε τί κάμνετε! Θὰ γενῆτε ἀφορμὴ μεγάλης δυστυχίας!

— Ἡ δυστυχία ἔγεινε, ἔκραζεν ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ θὰ μάθωμε ἀπὸ ποῖον.

— 'Α! τοιοῦτος εἶσαι! ἀνέκραξεν ὁ Φροσσάρ χάσας τὴν ὑπομονήν... Καὶ μεθ' ἡρακλείου ἰσχύος, ἄραστὸν συνταγματάρχην

εἰς τὴν ἄκραν τῶν βραχιόνων, ἐσφενδόνισεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀνθοκομείου.

— Βοήθεια, Καναλέλ! ὠρύετο ὁ Μερλώ. Μὲ σκοτόνουν οἱ δολοφόνοι!

— Φύγετε! εἶπεν ὁ Φροσσάρ τῷ Σεβερᾶκ. Ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλευθερά.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ κόμησα ἐποίησαν δύο βήματα ὅπως φύγωσιν, ἀλλ' ἔστησαν περιδεεῖς.

Ὁ κόμης ἐράνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἐγένετο παῦσις τις.

Ἐκαστος ἐκ τῶν δραστῶν τῆς κινδυνώδους ταύτης σκηνῆς ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του, μὴ τολμῶν οὔτε νὰ σαλεύσῃ οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὁ Μερλώ, καταπεπονημένος ἐκ τῶν πιέσεων τοῦ Φροσσάρ, τῶν διαμαχῶν καὶ τῆς πτώσεώς του μόλις συνήρχετο.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Σάρρα πελιδνοὶ καὶ κατηρεῖς ἀνέμενον.

Ἡ Λευκὴ ἀπομακρύνουσα τοὺς κλάδους ἐξῆλθεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἀκούσασα ὀμιλοῦντα τὸν θεὸν τῆς, οὐτινος ἡ φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικῆ, ἀποκαλύπτουσα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, μεγάλην ταραχὴν.

Ὁ κόμης ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔβραλε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶτα, διελθὼν τὸ ἀνθοκομεῖον, μετέβη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφ' ὅπου εἰσῆλθεν ἡ Σάρρα, ἣν ἠνέφριε διὰ τῆς κλειδός, ἣν ἀπέσυρεν ὁ ἴδιος ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς πρὸ τινων στιγμῶν.

— Κατ' ἀρχὰς φῶς... εἶπε μετὰ τρομερὰς ψυχραιμίας.

Διήλθε παρὰ τὴν Σάρραν καὶ τὸν Πέτρον διατελοῦντας ἀδρανεῖς καὶ πεπηγότας, μὴ προσπαθῆσας νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Δὲν ἔσπευδεν, ἀλλ' ἐβάδιζε μετ' ἀκριβείας καὶ σταθερότητος, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κύριον πάντων ὄσων ἦσαν ἐκεῖ.

Ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ εἶδεν αὐτὸν λαβόντα λυχίαν ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ θαλάμου, καὶ συσχεθεῖσα ὑπ' αἰδοῦς, μὴ θέλουσα νὰ καταληφθῆ αἰφνης, φοβηθεῖσα μὴ ἀνακριθῆ, τρέμουσα, ἀνῆλθε τὴν ἐκξύλου γεγλυμμένην κλιμακᾶ, καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκεῖνῳ, ὅστις ἦτο κενός, καὶ δι' οὐ ἤθελεν εἶσθαι τόσον εὐχρῆς τῇ Σάρρᾳ νὰ διαφύγῃ, ἐὰν ὁ Σεβερᾶκ δὲν ἤθελε ν' ἀποκρούσῃ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀπ' ἐκείνης πρὸς ἣν ἔτρεφε τόσον ἔρωτα ὅσον σέβας.

Ἐκεῖ, ἡ Λευκὴ ἔστη. Ἐν ἀσφαλείᾳ διατελοῦσα ἀνησῶχει διὰ τὸν Πέτρον.

Ὅπισθεν τῆς ὑψηλῆς αὐλαίας τῆς, κρυπτύσης τὴν εἴσοδον τῆς βιβλιοθήκης, ἔβλεπε πᾶσαν κίνησιν ἐκείνων, οἵτινες ἀνέμενον τὸν κόμητα.

Οὗτος ἐπανῆλθεν ἀσκεπῆς, ὠχρότατος ὑπὸ τὴν λευκὴν κόμην, καὶ θεῖς τὴν λυχίαν ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔριψε περὶ αὐτὸν φοβερὸν βλέμμα.

[Ἔπιται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τῶν καθυστερούντων τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους, θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.

κυρίας Εὐαθίαν Βαρβαρέσου, Μαρῖαν Μπαλῆ καὶ Ἄνναν Κ. Κολουμπούλου, καὶ κκ. Ν. Ταβουλαρίδην, Κωνστ. Δεσίρη, Βασίλειον Μπροῦσκον, Χρήστον Δημητριάδην, Νικ. Δ. Βοζιανόπουλον, Γενναῖον Μελησσινόν, Παν. Μουζάκη, Ἰω. Πελεκάση, Ἀλέξ. Μεταξῶν καὶ Ἰωάν. Κωνσταντινίδην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στυλιανὸν Χαλκωματᾶν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Σ. Α. Ἄντυππαν. Ἐλήφθη Δελτάριον. Φροντίσατε. — κ. Σ. Ι. Πατρικίον. Μετρήσατε, παρακαλοῦμεν, τῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν κ. Σπ. Παγώνη, δρ. 2,80, ἀντίτιμον 28 φύλλων «Ἐκλεκτῶν». Ἡ συνδρομὴ σας ἔληξεν εἰς ἀριθμὸν 504, ἐνῷ ἐλάβατε μέχρι τοῦ ἀριθ. 532. — κ. Γ. Α. Ἀλουπὴν Ἐλλείποντες 6 ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Τὴν συνδρομὴν σας δύνασθε νὰ πέμψητε ἐν ἐπιστολῇ, ἐπὶ συστάσει, ἐσωκλειόντες ρουδῖλια χάρτινα ἔξ. — κ. Ἐλευθέριον Κ. Τσίβην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Γεώργιον Π. Κοκινάκη Ὀθησσόν. Ἀριθμοὶ 525 καὶ 526 ἀπεστάλησαν. Τὴν ἀξίαν τῶν «Ἀπομνημονεμάτων» δύνασθε νὰ πέμψητε ἀπ' εὐθείας εἰς χάρτινα ρουδῖλια ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. — κ. Διον. Ε. Μαρτινέγκον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπυρ. Γαρμπῆν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴν ἢ αἰτήσας νὰ συνοδεῖται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνεκδότος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1,20. — Ἱστορία τελευτῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Ἀἰσταρχος Λασεναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καθενδῆ, δρ. 4,50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3,20. — Μαῦρος πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῆ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἴζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετὰφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογγίωσ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιβηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2,50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1,50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροιδου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίτος Ἀλλιάγας, μετὰφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιδράχμιον Ἐπαθλοῦ, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιὰ Ἀμαρτία λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60. Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4,20. — Εἰκοσιπενταετής Ἑλλήν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ἐνέου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 1,50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβᾶλ, μετὰφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωποδοφοῖ, ὑπὸ Ρονσον δὲ Τεραῖλ, μετὰφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ Ρ. Duplessise, μετὰφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1,50. — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετὰφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 5. — Ὁ Μαῦρος Πειρατῆς, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4,50. — Ἡ Ἀἰσταρχος Γυνὴ δρ. 4,50. — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4 30. — Μετὰ εἰκόσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5,30. — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 1,70. — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2,20. — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5,30.